

Za městem

Poděkoval jsem Kornéliovi, rozloučil se a opustil Jeruzalém tak rychle, jak jsem jen uměl. Oslík a ovečka Mia běželi tentokrát za mnou. Proplétali jsme se davem a nebylo to snadné, protože proti nám šly celé karavany. Lidé chtěli na jeruzalémském tržišti prodat své zboží.

Ještě že jsem se ohlédl! Mia i oslík na jednu zastavili. Tentokrát už jsem to pochopil a rychle se k nim vrátil. U cesty ležel muž. Někdo jej asi přepadl a ztloukl. Promluvil jsem na něj, ale on mi odpověděl cizí řečí. Levou tvář měl celou od krve a také na rukou a nohou měl těžká zranění. Ještě že jsem lékař! Ošetřil jsem mu rány a přemýšlel. Co s ním teď udělám? Nemůže chodit a já ho neunesu. Posadil jsem ho tedy na osla a smířil se s tím, že dnes už do Betléma nedorazíme. Přenocovali jsme v jedné chatrči na kraji cesty. V noci se zdravotní stav cizince ještě zhoršil. Potřeboval pořádný obvaz a především klid.

Hned za úsvitu jsme vyrazili a v poledne jsme byli na místě. Betlém. Na levné ubytování pro zraněného muže mé peníze ještě stačily. Našel jsem hospodu, zaklepal a prosil hostinského, jestli by cizince vzal pod svou střechu. Ten ale jen odmítavě pokýval hlavou a řekl: „Cizince? To ne. Koukejte jít raději dál.“

Tak jsem prošel snad celý Betlém a klepal snad na všechny domy. Nikde ani místečko. Zamířil jsem z města ven. Dolehla na mě únava. Bylo mi už všechno jedno. Nejraději bych si někam lehl a spal, ale nešlo to. Byla zima a brzy přijde i tma. Cizinec se z posledních sil držel na oslíkovi a tiše naříkal. Jen Mia vypadala spokojeně. Stále se nám motala pod nohama a zdálo se, že ví, kam míří. Věděl jsem, že jí mohu věřit, ale široko daleko nebylo místo, kde by se dalo přenocovat. Oslíkovi se únavou podlamovaly nohy, ale Mia běžela stále dál.

„Počkej přece! Zůstaň stát!“ volal jsem za ní, ale neposlouchala mě. Ztratila se za kopcem a my zůstali sami. Pomohl jsem cizinci slézt z oslíka a přikryl jsem ho svým kabátem. Ledový vítr vál proti nám a já se nemohl pořádně nadechnout. Nenašel jsem ani kousek dřeva k rozdělení ohně. Tak jsem jen tak stál a zkoušel se zahřát dlaněmi. Vtom jsem v dálce uviděl světlo. Blížilo se k nám. Běžel jsem mu naproti a ze všech sil jsem volal: „Pomoc! Pomoc! Tady! Potřebujeme pomoc!“ A skutečně. Světlo se přiblížilo a v jeho světle... To není možné. Pastýř Manuel a s ním jeho pes Áron!

Manuel rychle rozdělal oheň a zabalil nás do teplých přikrývek. „Tak jsi přece jen došel k cíli.“ řekl mi uznale. „Proč jsi mi to nepověděl hned? Nemusel bych se tolik namáhat. Mohl jsem jít s tebou a s ovcemi přímo do Betléma!“ vyčítal jsem mu, ale Manuel na mé reptání neodpovídal. Jen opakoval: „Dobře, že jsi došel až sem.“

Pak se podíval na zraněného cizince a ještě dodal: „Teď sis i ty připravil cestu Pánu.“